

04.04

NOS JAZZGESCHIEDENIS 319 = VTIJDAG ~~1953~~.86 = R 4 = 22.30-23.00

+++++

MdR, NOS Jazzgeschiedenis 319. De Massey Music Hall in Toronto, Canada, 15 mei 1953. De leden van de New Jazz Society stelden bij stemming het kwintet samen dat die avond speelde: Dizzy Gillespie-trompet, Charlie Parker-altsaxofoon, Bud Powell-piano, Oscar Pettiford was door een armbreuk verhinderd en vervangen door Charles Mingus-bas, Max Roach-drums. Mingus nam zijn tape-recorder mee het podium op, zijn bas en de piano waren nauwelijks hoorbaar op de band, maar naderhand speelde hij nieuwe baspartijen in terwijl zijn soli wat opgepept werden, in 1973 bewerkte technicus Mike Reese de banden nog eens en slaagde erin zonder al te ernstige bijgeluiden ook de piano-soli redelijk hoorbaar te maken. Er was voor het concert niet gerepeteerd, maar alle musici waren in voortreffelijke conditie. Er zijn nog steeds verhalen dat Bud Powell zeer dronken was, dat moet onzin zijn, want dan kun je niet zo piano spelen als hij die avond deed.

Drie stukken vanavond, eerst "Wee" van Dizzy Gillespie, ook bekend onder de titel "Allen's alley". Daarna Tadd Dameron's "Hot House" dat Gillespie en Parker in '45 al voor de plaat speelden, Dameron schreef de melodie op de accoorden van "What is this thing called love". En tenslotte de Gillespie-classic "A night in Tunisia", op de laatste dag van 1944 voor het eerst op de plaat gezet in de vocale versie door Sarah Vaughn onder de oorspronkelijke titel "Love was just an interlude", ook wel alleen "Interlude" genoemd. Massey Hall 1953, the Quintet of the Year.

Quintet of the year: Wee (Dizzy Gillespie) - 6:40

Prestige 24024 Hot house (Tadd Dameron) - 9:10

Kant B. A night in Tunisia (Dizzy Gillespie) - 7:34

The Quintet of the Year, samengesteld door de leden van de New Jazz Society in Toronto, Canada, op 15 mei 1953 in de Massey Music Hall aldaar. Dizzy Gillespie-trompet, Charlie Parker-alt saxofoon, Bud Powell-piano, Charles Mingus-bas als vervanger van Oscar Pettiford die een arm gebroken had, Max Roach-drums. De opnamen zijn gemaakt door Mingus die ze eerst aan Norman Granz probeerde te verkopen, maar hij vond de prijs te hoog. En zal daar achteraf zeer veel spijt van hebben gehad, wat sinds 1953 is dit concert met de regelmaat van een klok her-uitgebracht op de meest mogelijke en onmogelijke platenmerken. Overigens: op de eerste uitgave, het platenmerk van Mingus, Debut, stond Parker vermeld als Charlie Chan vanwege zijn contract met Norman Granz, Chan was de voornaam van Parker's vriendin Richardson, zich noemend Chan Parker. Ze is later een tijd lang getrouwd geweest met altsaxofonist Phil Woods, woont al jaren in de buurt van Parijs en gaf samen met Francis Paudras een zeer groot en zeer fraai fotoboek over Parker uit. En dan nog dit détail: Parker speelde in die tijd, dus ook in Massey Hall, op een Engelse altsaxofoon, een Grafton vervaardigd uit wit plastic met vergulde kleppen en stangen.

Met deze historische Bebop-session, de laatste waarbij vier Meester musici van het eerste uur samen speelden, sluit ik het hoofdstuk Dizzy Gillespie 1948-1953 af, het eerste over deze periode. Volgende keer: Charlie Parker, Dit was NOS Jazzgeschiedenis 319, MdR.

er zat is om 11 uur, de maandelijkse
uitvoering van de Promaxos,

0 0 0 0 0

u hoorde "Wee"
"Het konde" ~~van~~ *aanvankelijk door Jillespie*

"A night in Tunisia" de laatste twee
aangekondigd door Jillespie

Nlt 977³⁴

27:59

op 27.00 TC